

Saa naturligtvis, navnlig i en større By som Kjøbenhavn er den Slags Overfald hyppigere end i Smaabyerne og paa Landet; og det er vel navnlig ogsaa Københavns Forhold, der sigtes til. Smidlertid tør jeg paastaa, at Kjøbenhavn udmærket sig ikke paa særlig ufordelagtig Maade, om jeg saa maa sige fremfor andre større Byer. Jeg tror snarere, at i Byer paa samme Størrelse som Kjøbenhavn, paa Kontinentet eller i England, vil man finde langt flere af den Slags umotiverede og brutale Overfald. Det staar altsaa for mig saaledes, at Straffelovens Kap. XVIII i og for sig er fuldstændig tilstrækkeligt, og naar man saa vil bortse fra Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være heldigt, som Lovforslaget gør, at foreslaa offentlig Paatale for en hel Række Forbrydelser eller Forseelser, og at give Domstolene Valget af Tvangsarbejde ved Siden af de andre Straffearter, — naar man bortser fra disse to Spørgsmaal og blot ser paa Spørgsmaalet om, hvorvidt der er tilstrækkelige Bestemmelser om Straffeondet for den Slags Forbrydelser i den almindelig borgerlige Straffelov, tror jeg ikke, man kan paastaa, at der er nogen særlig Trang til Loven. Men i alt Fald tror jeg, at naar man ser paa den Maade, hvorpaa ikke Lovforslagets Bemærkninger men selve Lovforslaget betegner det, der egentlig skulde være det afgørende for at henføre vedkommende tiltalte under de særlige Bestemmelser, der gives i denne Lov, maa man sige, at Koncipisten af Lovforslaget har studeet adskilligt uden for og forbi sit Maal. De Personer, der skulle rammes ved dette Lovforslag, betegnes ikke ved det, jeg læste op af Motiverne — Brutalitet, Ondskabssfuldhed — nej, de betegnes ved, at man nu i Aaret 1896 vender tilbage til den gamle Forordning af 4de Oktober 1833, og et Moment deraf skal fremdrages her for at blive det egentlig karakteristiske. Med andre Ord, man deler ikke Voldsgerningerne i forskellige Kategorier efter deres objektive Vækkelse, som Forholdet er nu — de Herrer ville vide, at den ringeste Klasse, § 200, er, hvor der er Tale om Hug og Slag, om jeg saa maa sige; men hvor der intet Saar er og ingen Skade sket; den anden Klasse, § 203, er, hvor der er Saar eller Skade for Helbred, og endelig den tredje Klasse, § 204, hvor der er sket meget alvorlig Skade, hvor der er mistet Øje, Haand eller Fod o. s. v. Denne Inddeling støtter sig paa objektive Kriterier, den kan fra første Færd konstateres ved Hjælp af Lægeattest, Lægeundersøgelser. Men nu er det, man vil drage

et Moment frem, som ganske vist er et stærkende, et meget stærkende Moment og derefter vil man saa foretage Klassificeringen. Det er det Moment, som siger, at der ikke foreligger noget Forhold fra den angrebnes Side, som kunde give rimelig Anledning til den udøvede Vold. Det er den gamle Forordning af 4de Oktober 1833, som i § 6 havde fremhævet netop dette i de samme Ord: „som kunde give rimelig Anledning til den udøvede Vold“. Strafferetskommissionen, hvis Arbejde blev Lov 10de Februar 1866, har forkastet det System, som Basis for en Klassificering af de forskellige Arter af Voldsgerninger. Det er netop det Punkt, hvor jeg tror, Lovforslaget har en Hovedfejl. Man tager en enkelt stærkende Omstændighed frem og siger: Den skal være afgørende for Delingen i disse forskellige Klasser. Smidlertid er det klart, at ved Voldsgerninger er der mange forskellige stærkende Omstændigheder, som efter det individuelle Forhold kunne være mere eller mindre betydelige: Hensigtens Forhold til det opnaaede, det foreliggende Resultats Forhold til Forbryderens Forsæt og Hensigt, Overlæg eller ikke Overlæg. Nu trækker den højtærede Minister et enkelt Moment frem, nemlig det, om der fra den angrebnes Side har været givet rimelig Anledning, og derved mener formodentlig den højtærede Minister, at han har tilstrækkelig betegnet det, man plejer at kalde Volle-Ångreb. Dette er dog vistnok ganske fejlagtigt. Man kan godt tænke sig, at en Voldsbehandling er bleven foretaget i almindelig Hidsighed af en ellers nogenlunde respektabel Person, som paa Grund af særlige Omstændigheder er bleven hidsig og er faret løs. Der er maaste ikke en Gang sket nogen Skade, og saa skal det alligevel være et Moment, der er særlig graverende, saa at vedkommende kommer ind i den højere Kategori, selv om der er andre Omstændigheder til Stede.

Dette kommer navnlig frem, naar man ser paa Lovforslagets § 1, thi Hovedbestemmelsen deri er jo i Virkeligheden den, at medens nu alle Forseelser mod Straffelovens § 200, som er, hvad jeg vil kalde tørre Hug og Slag uden Skade, ere privat Paatale undergivne, vil den højtærede Minister ved dette Lovforslag her drage en Grænse, saaledes at disse simple Voldsgerninger, som ikke have medført nogen Skade,